

Luis Fernando Pérez

Piano

8

DIMECRES, 18 DE MAIG DE 2016 – 20.30 h
Palau 100 Piano
Sala de Concerts

Programa

I	II
Frederic Mompou (1893-1987) <i>Escenes d'infants</i>	Enric Granados (1867-1916) <i>Goyescas</i> 35'
Isaac Albéniz (1860-1909) De la suite <i>Iberia</i> : “Evocación” “El puerto” “Almería” “El Albaicín”	Primer llibre: “Los requiebros” “El coloquio en la reja” “El fandango de candil” “Quejas o la maja y el ruiseñor” “Intermezzo” de l'òpera <i>Goyescas</i> 5'
	Segon llibre 21' “El amor y la muerte” “Epílogo (serenata del espectro)”

Evocacions

Existeixen dos camins o àmbits d'expressió –almenys en la música espanyola i catalana– als quals s'adscriu la producció musical de la primera meitat del segle xx. Tots dos tenen en compte el document popular, encara que difereixen a l'hora del tractament. En l'un, diriem, s'elaboren paisatges de caràcter descriptiu, pinzellades a partir de les quals el tema d'origen tradicional es mostra com a tal, gairebé com una citació, acompanyat d'harmonització diversa.

En l'altre, en canvi, hi ha *evocacions*. I en aquest cas el tema popular apareix només en la seva *essència* i formant part més que no pas de la pura línia melòdica, del complex contrapuntístic i harmònic. En aquest terreny es mouen Albéniz, Granados i Falla, mentre que Turina i d'altres, com Rodrigo, es manifestaran més en el primer àmbit. Albéniz, Granados i Falla, i també Mompou, “evoquen”, no descriuen. Més en el camí que comparteixen amb Debussy o Ravel.

En aquest programa d'avui, ben establert i coherent en estils i cronologies, tenim aquesta delicada evocació que realitza el molt jove Frederic Mompou en les seves *Scènes d'enfants*, cinc petites i delicades peces que va començar a compondre el 1915 (en tornar gairebé de la seva primera llarga estada a París) i que va completar el 1918. La seva font de referència és la cançó catalana *La filla del marxant*, encara que en el transcurs de les petites peces juga amb els crits dels nens, en curiosa intervèl·lica i amb un ús subtil de la melodia que culmina en la impressionista *Jeunes filles au jardin*.

No per casualitat el primer número de la suite *Iberia* d'Albéniz, escrita una dècada abans, també amb la referència parisenca, es diu “Evocació”. I en aquesta, si bé els noms de les diferents peces no són una referència ni d'origen ni de caràcter, ja que molts títols no són d'Albéniz, sí que treballa i defineix aquest estil, en aquest cas contemporani del de Debussy, en el qual evoca músiques, sons, ritmes i records en el transcurs dels tres quaderns de la gran obra.

Granados no podia faltar a aquesta cita. Admirava Fauré, Grieg, Schumann, i en va arribar per fi a culminar la seva feina pianística en els dos quaderns de la suite *Goyescas* escrits entre els anys 1909 i 1911, en què amb les seves pròpies paraules va exposar tota la seva personalitat. És, com *Iberia*, una de les obres cimeres pianístiques del segle xx. Va agregar-hi més tard *El pelele*, una altra escena de Goya, que va ser presentada a Catalunya i a París el 1914, a les portes de la guerra europea, encara que no es considera part de la suite, que culmina amb la

profunditat de la “Serenata del espectro”. Granados evoca en aquesta sèrie de peces sonoritats de la guitarra, que llavors no formava part de l’escenari de concerts, records de la música d’Scarlatti, sons de l’entorn, la presència de la naturalesa tan estimada pel modernisme, en un ús magistral del contrapunt i dels recursos melòdics. Quan va portar aquesta experiència musical a l’escenari de l’òpera, va agregar el delicat “Intermezzo”, que va escriure molt poc abans de l’estrena el 1916 a Nova York. Aquell viatge del qual no va tornar.

Jorge de Persia, crític musical

Luis Fernando Pérez, piano

La seva virtuositat tècnica, no exempta dels accents de la necessària llibertat, converteixen les seves interpretacions en un desplegament de colors sonors, inflexions d’emoció i un devessall de vitalitat que enlairen el públic més enllà de tota qualsevol complexitat per delectar-lo amb una gran abundor d’intuïció expressiva vibrant.

“Cada nota és una paraula. Un ha d’imaginar i trobar dins seu què és el que vol dir i fer.” Amb aquests mots dedicats a l’obra de Chopin, Luis Fernando Pérez certifica la maduresa que els premis Franz Liszt a Itàlia, Enric Granados a Barcelona (Premi Alícia de Larrocha) i la Medalla Albéniz ja li havien augurat.

Considerat un dels més grans experts en el repertori espanyol, els seus enregistraments publicats pel segell Mirare dedicats a Chopin, Soler, Granados (Diapason d’Or i Choc de l’Any de la revista «Clásica») li han valgut perquè la crítica francesa el destaquï com un avançat del renaixement musical espanyol. El seu darrer treball està dedicat íntegrament a l’esclat colorista de l’impressionisme de Manuel de Falla (Mirare, 2014).

Els seus propers compromisos el duran a París, Madrid, València, Sant Sebastià, Bilbao, Alacant, Brussel·les, Sant Petersburg, Budapest, Bordeus, Tòquio, Tolosa de Llenguadoc, Tarba, Prada de Conflent, Istanbul, Oviedo, Gijón i Santiago de Compostel·la.

El juny del 2014 li fou atorgat el títol de Sir pels seus serveis a la música en la llista d’honor del Queen’s Birthday.

Proper concert Palau 100 Piano

DILLUNS, 23.05.16 – 20.30 h
Sala de Concerts

Benjamin Grosvenor, piano

F. Mendelsshon: *Preludis i fugues* (selecció)
F. Chopin: *Sonata núm. 2 en Si menor, op. 35, op. 22*
M. Ravel: *Le tombeau de Couperin*
E. Granados: *Valsos poètics*
F. Liszt: *Venezia e Napoli, S. 162 (d’Années de pèlerinage)*

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Palau de la Música Catalana
C/ Palau de la Música, 4-6
08003 Barcelona
Tel. 93 295 72 00

Troba'ns a:
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

INAEM
INSTITUTO NACIONAL DE
ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA